

Зітхання Гармаша з Дакара

Гійом Аполлінер

У рубленій землянці критій очеретом
Біля сірих гармат повернутих на північ
Згадую про село африканське
Де танцювалось де співалось де любилося
Де говорилося
Весело й поважно

Знов бачу батька що не раз у житті
Боровся з ашанті
Котрі служили англійцям
Знов бачу сестру забісовану реготуху
В неї груди тверді мов снаряди
Бачу знов
Матір-чаклунку що просо в ступі товче
І єдина в селі цурається солі
А ще пригадую фетиш на дереві
Такий принадний і бентежний
Та двоїстий фетиш плодючості
Пізніш одрізану голову
На узболотті
О блідість мого ворога
То була срібна голова
А на багновищі
Там місяць голосно світив
То була срібна голова
По небу колесом ходив
То була срібна голова

А я в печері невидимий
То була щирої ночі негрова голова
Блідість Подоби гра
А потім моя сестра
За стрільцем одним потяглася
Він поліг при Аррасі

Скільки мені років не знаю
Треба б спитати у єпископа

Що сласно сласно так до мами
І масно масно до сестри
Це було в маленькій хижі
Не такій дикій і хижій як ця фронтова землянка
Я пізнав що таке засідки край болота
Де п'є жирафа розкарячивши ноги
Пізнав жах ворога що набігши зненацька
Плюндрує село
Гвалтує жінок
Забирає дівчат
І хлопців аж тремтять тугі їм крижі

Я довго носив урядовця на ношах
Від села до села
Курникаючи
А там найнявся до хазяїна в Париж
Не знаю скільки мені років
Пішов призиваться
Записали двадцять
Я французький солдат мене вивели раптом у білі
П'ятдесят дев'ятий сектор не можна й казати де
А чим воно краще бути білим ніж чорним
Оце б потанцювати поговорити
Поїсти й спать
А то стріляй по німецьких обозах
По якихось дурних дротяних загорожах
Під металевою зливою
Пригадую страшенне озеро
Тіла злютовані лютим коханням
Шалену ніч
Чаклунську
Як оця
Де стільки жахливих позирків
Вибухає в розкішному небі